

Arrest

nr. 144 377 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 10 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. K. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker dient op 4 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 januari 2012 wordt deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ontvankelijk

doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op 2 april 2012 in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door :

E. M., M. (...) (R.R.: 680021447176) nationaliteit: **Marokko** geboren te (...) op (...) adres: (...) in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **ontvankelijk is doch ongegrond**.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene legt diverse getuigenverklaringen voor en is werkwilg - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2003 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

1.3. Op 2 april 2012 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - Model B

In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 10/01/2012,

*wordt aan **E. M., M. (...)** (M)*

geboren te (...) (Marokko), op (...),

van MAROKKO nationaliteit, verblijvend:(...)

het grondgebied van

tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel haalt de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van “de instructie van de federale regering van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet”. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“1. De Minister van Migratie- en Asielbeleid bij de bestreden beslissing volledig te buiten gaat aan de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en hiermee de voornoemde wetsbepalingen schendt. Bovendien houdt de bestreden beslissing een volledige miskennis in van de doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09.

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op criteria 2.8.A, het zich bevinden in een prangende humanitaire situatie en zijn duurzame lokale verankering.

2. Wat betreft het criterium 2.8. A. staat in de bestreden beslissing te lezen dat verzoeker niet aantoont dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf te verkrijgen en hij zich bewust in zijn illegaal verblijf heeft genesteld.

Verzoeker is hiermee niet akkoord en is van oordeel dat hij voldoende aantoont reeds lang in België te verblijven, doch ondervond moeilijkheden met het bekomen van een wettig verblijf aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Marokko met het oog op het bekomen van een visum voor België.

Verweerder is onzorgvuldig geweest in haar besluitvorming en heeft haar beslissing niet voldoende gemotiveerd. Bovendien staat het onzorgvuldige bestuur duidelijk vast doordat verwerende partij in gebreke is gebleven waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen.

Deze gegevens zijn nochtans van manifest belang om te oordelen of het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM;

Terwijl:

1. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen enkele verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen;

Minstens had de Minister hier naar moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland.

2. De bestreden beslissing is zonder feitelijke grondslag en is bovendien niet naar recht verantwoord; De bestreden beslissing betekent immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoeker op gedwongen wijze zal worden teruggestuurd naar haar land van herkomst en hierdoor van zijn Belgische vrienden (die voor hem als familie zijn daar hij met zijn biologische familie geen enkel contact meer heeft) gescheiden wordt.

3. De beslissing van de Minister staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen;

Hij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl uit het dossier van verzoeker duidelijk blijkt dat er bijzondere nauwe banden met België zijn, waardoor bij de uitwerking van het bevel om het grondgebied te verlaten een schending dreigt van artikel 8 EVRM;

Verzoeker zal hierdoor ernstige schade lijden en zal bij een gedwongen terugkeer aan zijn lot worden overgelaten in Marokko.

Er is geen enkele opvang in het land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel o£ sociaal oogpunt;

De beslissing staat niet in proportie met het hierdoor aan verzoeker berokkende onherstelbaar nadeel;

4. De Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu dient te worden vastgesteld dat de Minister bij zijn beslissing niet is uitgegaan van de juiste én volledige feitelijke gegevens. Er kan zelfs geen enkele motivering worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt.

De Minister had in zijn beoordeling tevens moeten nagaan of het bevel om het grondgebied te verlaten in casu in feite en in rechte gerechtvaardigd is, hierbij rekening houdende met het feit dat er een schending dreigt van artikel 8 EVRM, het gegeven dat verzoeker geen enkele opvang heeft in het land van herkomst en volledig aan zijn lot zal worden overgelaten.

De Minister is onredelijk tot zijn besluit gekomen en motiveert op geen enkele wijze waarom de bestreden beslissing gerechtvaardigd is en voorrang dient te krijgen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Nochtans heeft verzoeker conform artikel 8 EVRM recht op de bescherming van zijn privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 EVRM, lid 2:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid. de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land. het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten. de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De bestreden beslissing is onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen en dient op te wegen tegen de individuele bescherming van het recht op het privé- en gezinsleven.

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is en onzorgvuldig werd genomen met miskennis van bewijsstukken die werden voorgelegd.

Het middel is ernstig: de bestreden beslissing is niet deugdelijk gemotiveerd en dient om deze redenen te worden vernietigd."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel: er wordt namelijk gesteld dat, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom de door verzoeker in zijn aanvraag aangehaalde elementen geen grond voor regularisatie vormen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

3.3. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde van oordeel is dat er geen reden is om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De appreciatie van de feitelijke gegevens die werden aangehaald in het kader van de aanvraag om verblijfsmachtiging is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. Verzoeker verklaart zich niet akkoord met de bestreden beslissingen.

Verzoeker voert in eerste orde aan dat hij zich voor zijn aanvraag om verblijfsmachtiging heeft beroepen op criterium "2.8.A." en hij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een "volledige miskennis" inhoudt van de "doelstellingen van de instructie van de federale regering van 19/07/09".

Verzoeker wijst er vervolgens verschillende keren op dat de gemachtigde onzorgvuldig is geweest in zijn besluitvorming, dat hij niet is uitgegaan van de juiste, relevante en volledige feitelijke gegevens en dat in de bestreden beslissing zelfs geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en de "prangende humanitaire situatie" waarin hij zich bevindt.

Verzoeker voert verder aan dat hij voldoende heeft aangetoond dat hij reeds lang in België verblijft doch dat hij moeilijkheden ondervond met het bekomen van een wettig verblijf aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Marokko met het oog op het bekomen van een visum voor België.

3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.1., melding maakte van zijn verblijf in België "sinds 31/3/2007", zijn "duurzame lokale verankering", "sociale integratie" en zijn "werkbereidheid". Ter staving voegde hij bij zijn aanvraag twee huurcontracten, enkele getuigenissen en een attest van de VDAB.

De gemachtigde motiveerde dienaangaande het volgende:

"Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich er dus niet langer op beroepen.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft - betrokkene legt diverse getuigenverklaringen voor en is werkwilgig - dient er opgemerkt te worden dat dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat hij sinds 2003 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

3.7. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde, wat werd bevestigd in arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011. Aangezien de Raad van State in zijn arrest van december 2009 vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de

vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er geen toepassing van maken.

In zoverre de verzoeker zich erover beklaagt dat hij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl hij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.8. In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing verder dat de gemachtigde wel degelijk is ingegaan op alle door de verzoeker opgegeven gronden voor regularisatie, zoals uiteengezet in zijn aanvraag, en dat hij verder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze elementen geen grond voor regularisatie uitmaken.

Zo blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat zijn verblijf in België en de daaruit volgende lokale verankering niet wezenlijk wordt betwist, maar dat wordt geoordeeld dat deze lokale verankering geen grond voor regularisatie kan vormen omdat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. De gemachtigde wijst er dienaangaande op dat de verzoeker sinds 2003 in België zou verblijven, dat hij gedurende deze periode echter geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend om zijn verblijf te wettigen, dat hij zich in illegaal verblijf heeft genesteld zodat zijn integratie het gevolg is van zijn eigen houding.

Verzoeker betoogt dat hij moeilijkheden ondervond met het bekomen van een wettig verblijf in België aangezien hij niet in de mogelijkheid was terug te keren naar Marokko, maar dit doet geen afbreuk aan de concrete vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat de verzoeker gedurende deze periode geen enkele poging heeft ondernomen om zijn verblijf sinds 2003 te wettigen, wat steun vindt in het administratief dossier. Met deze beweringen weerlegt verzoeker evenmin de vaststelling van de gemachtigde dat verzoeker sinds 2003 zijn onregelmatig verblijf heeft aangehouden en bestendig zodat zijn integratie het gevolg is van zijn eigen houding.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de voormelde motieven onjuist of onzorgvuldig zijn. Hij slaagt er dan ook niet in de voormelde concrete motieven te weerleggen. Evenmin toont hij aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de aangehaalde lokale integratie, in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid, alle redelijkheid te buiten gaat.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangehaald die een grond voor regularisatie vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van voormeld artikel ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

3.9 Verzoeker brengt heden tegen de bestreden beslissingen in dat hij zal worden gescheiden van zijn Belgische vrienden, die hij als familie beschouwt nu hij met zijn biologische familie geen contact meer heeft, waardoor hij bij terugkeer naar Marokko ernstige schade zal lijden en aan zijn lot zal worden overgelaten omdat hij er over geen enkele opvang beschikt, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt. Verzoeker koppelt zijn betoog aan een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker suggereert met dit betoog een schending van zijn recht op eerbiediging van het familieleven. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van een familieleven met zijn Belgische vrienden, zodat de gemachtigde hiermee ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Opdat een familieleven beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM, zijn er "persoonlijke" en "hechte" banden nodig. In beginsel vereist de rechtspraak van het EHRM dat er sprake is van bloedbanden of andere banden van (feitelijke) aanverwantschap, (feitelijke) verwantschap of (feitelijk of wettelijk) partnerschap of feitelijke zorgrelaties. (Zie U. KILKELLY, *The right to respect for private and family life – a guide to the implementation of Article 8 of the European Convention on Human Rights*, Human Rights Handbook no. 1, Strasbourg, Council of Europe Publishing, 2003, 15-19; en ECHR, *Practical Guide on Admissibility Criteria*, Strasbourg, Council of Europe, 2014, 71-73). Waar verzoeker enkel betoogt dat zijn Belgische vrienden

“als familie” voor hem zijn, toont hij niet aan dat deze vriendschapsbanden op gelijke voet kunnen worden beschouwd als de bovenvermelde “persoonlijke” en “hechte” banden die de rechtspraak van het EHRM vereist. Ook uit de lezing van het administratief dossier blijken geen aanwijzingen die duiden op een familieleven in hoofde van de verzoeker. Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een onder artikel 8 EVRM beschermingswaardig familieleven niet aannemelijk.

3.10. Verzoeker benadrukt tevens dat er bijzondere nauwe banden met België zijn en hij verbindt dit met een schending van artikel 8 EVRM.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een vraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. De bestreden beslissingen hebben geen betrekking op een weigering tot voortgezet verblijf zodat *in casu* ook geen sprake is van een inmenging in het voorgehouden gezins- en privéleven van de verzoeker. In tegenstelling tot wat de verzoeker betoogt, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, zoals verzoeker verkeerdelijk betoogt, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit gebeurt aan de hand van een billijke belangenafweging.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Een laatste en andere belangrijke overweging is of het privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken persoon zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus zo was dat het ontwikkelen en handhaven van een privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

3.11. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met zijn banden met België, dit is zijn lang verblijf, zijn lokale verankering, zijn sociale integratie en werkbereidheid, en dat een afweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij *in casu* werd nagegaan of deze elementen een grond tot regularisatie in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen vormen.

Zoals uit punten 3.7., 3.8. en 3.9. blijkt, verwierp de gemachtigde, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, deze elementen als grond tot regularisatie. De verzoeker toont niet aan dat de wijze waarop de gemachtigde de ingeroepen lokale verankering en nauwe banden met België apprecieerde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Daargelaten de vraag of verzoeker op afdoende wijze een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst, stelt de Raad dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet betwist dat zijn privéleven vanaf het begin werd ontwikkeld en gehandhaafd in een tijd dat hij zich ervan bewust was dat zijn verblijfsstatus in België precair was. Ook in de bestreden beslissing stelt de gemachtigde in wezen dat zijn integratie heeft plaats gevonden in illegaal verblijf, wat ook de reden is waarom de aanvraag ongegrond wordt bevonden.

In zijn verzoekschrift maakt verzoeker geen taalgebonden, economische, culturele, sociale of andere onoverkomelijke hinderpalen aannemelijk die voortzetting in het land van herkomst of elders verhinderen. Verzoeker meldt het gebrek aan contact met zijn familie en het gebrek aan opvang in zijn land van herkomst.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze argumenten niet heeft aangehaald in het kader van zijn verblijfsaanvraag, waardoor de gemachtigde dan ook niet kan worden verweten met dit element geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven kan verzoeker niet in zijn betoog worden gevolgd omdat hij zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het uiten van loutere beweringen. Hij toont niet op concrete en ernstige wijze aan dat hij in zijn land van herkomst, geen banden meer heeft met zijn familieleden of andere personen noch dat hij er niet kan rekenen op opvang van welke aard dan ook. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker, die werd geboren in 1980, pas sinds 2003 in België zou verblijven. Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker bij terugkeer naar Marokko, gezien zijn lang verblijf aldaar, bij niemand meer terecht zou kunnen. Zelfs mocht verzoeker geen persoon hebben in Marokko waarop hij op kan terugvallen, dan toont verzoeker, die een volwassen man is en in beginsel voor zichzelf kan zorgen, nog niet aan dat hierdoor een schending dreigt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker maakt een "ernstige schade" dan ook niet aannemelijk.

Verzoekende partij toont evenmin aan dat er ernstige hinderpalen zijn om bij terugkeer naar zijn land van herkomst of elders eveneens de normale sociale contacten uit te bouwen en dat hij in de onmogelijkheid zou zijn blijvend contact te houden met zijn vrienden- en kennissenkring in België. De Raad wijst volledigheidshalve nog op dat moderne communicatiemiddelen de verzoeker in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met vrienden en kennissen en het privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

Hierbij wordt gewezen op de nauwe samenhang tussen beide bestreden beslissingen. Niettegenstaande het feit dat beide bestreden beslissingen formeel steun vinden in een andere bepaling uit de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast, op basis van de feitelijke gegevens in het dossier, dat de gemachtigde het nuttig en noodzakelijk heeft geacht om over te gaan tot de afgifte van het bestreden bevel, eerst nadat werd beschikt over de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging. Aldus heeft de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat er geen elementen worden aangebracht die als grond voor regularisatie kunnen worden aanvaard, eveneens geleid tot het oordeel dat er geen hinderpalen zijn die zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beoordeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt aldus bepalend te zijn geweest voor de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan op goede gronden worden vastgesteld dat op grond van de elementen die aan de gemachtigde werden kenbaar gemaakt in de verblijfsaanvraag, vermeld in punt 1.1., een afweging omtrent verzoekers privéleven heeft plaats gehad in het licht van de eerste bestreden beslissing. Aangezien deze negatief uitviel voor verzoeker, kon de gemachtigde vervolgens overgaan tot afgifte van de tweede bestreden beslissing na onderzoek naar en vaststelling van de onregelmatigheid van zijn verblijf. De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing is gesteund op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dat de verzoeker zich op het moment dat het bestreden bevel in het Rijk bevond zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort en/of geldig visum, wordt niet betwist of weerlegd en vindt steun in het administratief dossier.

In het licht van deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen een wanverhouding veroorzaakt hebben tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

In het licht van wat hierboven wordt besproken stelt de Raad vast dat het betoog dat de gemachtigde niet zou zijn uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens en dat in de eerste bestreden beslissing geen enkele motivering kan worden teruggevonden die verwijst naar de concrete feitelijke omstandigheden en “prangende humanitaire situatie” waarin verzoeker zich bevindt, geen steun vindt in deze bestreden beslissing en in het administratief dossier.

Uit de lezing van de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, blijkt dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met alle argumenten die in de in punt 1.1. vermelde aanvraag werden aangehaald. Er blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de concrete feitelijke omstandigheden waarin de verzoeker zich zou bevinden. Voorts kan worden vastgesteld dat de gemachtigde telkens uitvoerig heeft gemotiveerd waarom deze elementen niet als grond voor regularisatie in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker voert tenslotte nog aan dat er sprake is van “onzorgvuldig bestuur” doordat de gemachtigde heeft nagelaten “*waar nodig desgevallend bijkomende inlichtingen in te winnen*”, hetgeen noodzakelijk zou zijn om te kunnen oordelen of “*het bevel om het grondgebied te verlaten in rechte en in feite verantwoord is en of dit al dan niet een inbreuk zou betekenen op artikel 8 EVRM*”. In zoverre de verzoeker in deze zin meent dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, bij gebreke aan een persoonlijk contact met het bestuur of de mogelijkheid om zijn standpunt bekend te maken, merkt de Raad op dat hij zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196 233; RvS 23 november 2009, nr. 198 143). Verzoeker beperkt zich overigens tot deze loutere stelling, zonder concreet aan te duiden welke inlichtingen of stukken aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van zijn aanvraag, die ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, zodat aangaand betoog in geen geval kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, noch van de tweede bestreden beslissing, die, zoals reeds gesteld, werd genomen in navolging van de eerste bestreden beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd, gelet op het voorgaande, niet geschonden.

Verzoeker maakt met zijn betoog op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beide bestreden beslissingen niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissingen op kennelijke onredelijke wijze, met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES